

kas sa ka ei lähhá kirrikusse? kúl ma watan koddó járréle, sest sa olled jo enne ikka saggedaste kirrikus káinud?"

Omma tütre wiimse sõnnade peale jäi temma nenda mõtlema: „Kui ma hâil päiwil Jummala kójas káisin, paljo ennam peaksin kurwail päiwil seina omma taewase Jäsa ette ennast allandama!“ ja nenda pani ennast rídesse ja láks.

Kui ta kirriko sisse astus, siis istus ta ühhe posti warjo, kus teised tedda surest ei woinud náhha. Siin kulis temma, kuidas õppetaja Jummala suurt árrarákimatta heldust rahwale árraselletas, ja kuidas rahwas saggedaste tuiwad ja tánnamatta Temma wasto on ja willetsusse aeal Temmast kógoni árra lahkuwad ja langewad ebbausso ja káksipiddi mõtlemisse sisse, kui kássi mitte nenda ei kái, kui súdda tahhab ja himmuštá; agga iggáiks peab omma kóorma kandma!

Sedda keik pani se waene lest kuma silmaweeaga táhhele ja andis keik omma ello Jum-

mala holeks, kuidas temma sedda isäi seab ja láks rahhulisse súddamega kóeo.

Sedda halledust ja nutmist, kirrikus, olli üks jõuakas perremees emalt táhhele pannud, mis temma súddant wágga ligutanud; agga arwas, kes teab, mis waew tedda rõhhub. Párrast Jummala tenistust, ei olnud selle mehhele ommeti mitte rahho, waid párris selle lesse ello luggo járréle ja sai nüüd arro, et temmal táieste pudus ja kitsas káes olli; et põld hukka láinud ja lehm árra surnud, ning et nüüd keik nõu otsas olli.

Kui naene õhtul perotulle ees omma lastega istus ja neid tróostí, ütles weel: „Kui meie kitsetal sureks saab, siis lúpsame sedda jälle, ja kui meie holega tööð teme ja kóko hoiame, ehk same ka wimakš lehma jälle.“

Kui emma alles rákis, kuulsid lehma õues ammuwad, mis neid jälle kurwakš teggi, sest nad arwasid wóderast loma õues ollewad. Korraga kuulsid ukse tagga kópputawad ja pea astus wóderas mees sisse ja ütles: „Armas naesekenne! üks hea sõbber satis sinnule ühhe leh-